

POSTANOWIENIE

10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 10 lipca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B.W.

przeciwko E.M.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej E.M.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 7 lipca 2023 r., I ACa 671/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka – B.W. - wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 7 lipca 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko pozwanej E.M. o zapłatę.

Strona skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności prowadzenia dowodu z zeznań świadków na okoliczność zawarcia umowy pożyczki pomiędzy powódką i jej mężem a A.W., dla której została zastrzeżona forma pisemna *ad probationem*, w sytuacji gdy nie ma dokumentu uprawdopodobniającego dokonanie takiej czynności prawnej pochodzącego od stron.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna powódki nie zawiera argumentów dostatecznych, pozwalających uznać, że skarżąca skutecznie wykazała, iż w sprawie została spełniona przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Odwołanie się do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga - jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego - sformułowania tego zagadnienia z przytoczeniem wiążących się z nim konkretnych przepisów prawnych oraz przedstawienia argumentów świadczących o rozbieżnych ocenach prawnych (zob. np. postanowienia SN: z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 25 maja 2021 r., II CSK 96/21).

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy wskazał już, iż środkiem uprawdopodobnienia czynności prawnej może być każde pismo, niezależnie od pochodzenia, dające dostateczne podstawy do przyjęcia, że czynność została dokonana. Pismem takim może być każdy dokument, choćby nie pochodzący od strony, przeciwko której ma być prowadzony dowód, o ile treść dokumentu bezpośrednio lub pośrednio wskazuje na fakt dokonania czynności. W orzecznictwie przyjęto szerokie rozumienie początku dowodu na piśmie, uznając, że może nim być zarówno dokument prywatny, jak i urzędowy, list, dowód wpłaty, wycinek prasowy, wydruk komputerowy, odbitka faksowa, telegram itp. (zob. wyroki SN z 29 września 2004 r., II CK 527/03.; z 28 czerwca 2007 r., IV CSK 110/07; z 24 kwietnia 2008 r., IV CNP 6/08; z 14 października 2009 r., V CSK 109/09 oraz z 9 grudnia 2015 r., II CSK 859/14; postanowienie SN z 26 września 2022 r., I CSK 2740/22).

Przedstawione Sądowi Najwyższemu uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest ściśle związane z podstawami kasacyjnymi, które opierają się na zarzutach dotyczących oceny materiału dowodowego. Skarżąca kwestionuje bowiem przyjęcie przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, m.in. w postaci ustalenia charakteru pokwitowania pobrania kwoty 151 000 zł.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Trafnie Sąd pierwszej instancji wywiódł, a wnioski te w pełni podzielił Sąd Apelacyjny, że z przedstawionego przez powódkę pokwitowania przyjęcia przez pozwaną łącznie kwoty 151 000 zł nie wynikała podstawa prawna zawarcia umowy pożyczki. Słusznie także oceniono, jako wewnętrznie sprzeczne, zeznania świadków zawnioskowanych przez powódkę. Nie ma racji skarżąca, że brak dowodu w postaci dokumentu umowy pożyczki pomiędzy stronami nie pozwalał na zastąpienie go dowodem z zeznań świadków. Sąd Okręgowy dopuścił dowody osobowe, które skonfrontowane z zaoferowanym materiałem nieosobowym pozwoliły na rzetelne i prawidłowe ustalenie stanu faktycznego. Wyczerpujące odniesienie się do każdego z przeprowadzonych dowodów nie budziło wątpliwości w ustalonym stanie faktycznym.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964).

(P.H.)

[SOP]

[r.g.]